

institutioner. Det har statsinstitutioner naturligvis ikke.

Det sidste problem er det, som vores forslag, B 130, så beskæftiger sig med, og det er et forslag, der ifølge hr. Kim Behnke, og han får jo opbakning fra størstedelen af Folketinget, udelukkende er stillet med det formål at genere kongehuset.

Det må jeg indrømme sådan set gør mig lidt betænkelig. For hvad er det, forslaget indeholder? Hver gang kongehuset betaler noget moms, skal de omhyggeligt skrive det ned og indsende det til en revisor, der påstempler det og sender det videre, og så får kongehuset pengene igen. I stedet for den bureaukratiske facon afskaffer vi den ordning, og så hæver vi simpelt hen kongehusets apanage med et tilsvarende beløb med det resultat, at de fuldstændig slipper for at lave denne momsopgørelse. De får ikke en krone mindre til deres forbrug.

Det forslag er altså at genere kongehuset?! Så er det, jeg tænker på, om der er et eller andet i den hidtidige ordning, jeg ikke har gennemskuet. Gemmer der sig et eller andet i den hidtidige ordning, som ikke er fremme? Hvordan kan det ellers være at genere kongehuset at sikre, at kongehuset kan få nøjagtig det samme, som de har i dag, men bare slippe for noget administrativt bøv! Hvordan kan det være at genere kongehuset?

Og passer det virkelig, at de diskussioner, som statsministeren har haft med kongehuset om at fjerne momsfrigtagelse, men til gengæld give kongehuset en øget indtægt, sådan at det går lige op og op, skulle kongehuset have sat sig imod, som det nærmest bliver antydnet fra forskellige? Det kan jeg ikke forestille mig. Jeg kan simpelt hen ikke forestille mig, hvad kongehusets argument skulle være for at gå imod det her forslag.

Det forslag har tre gode ting. Det betyder, at der overhovedet ikke er nogen snagen i kongehusets privatøkonomi i forhold til, hvor meget de bruger på moms. Der er ikke mulighed for nogen påstande om misbrug af momsloven, som kan finde sted. Og samtidig er der tale om en administrativ forenkling. Det er tre klare fordele ved det her forslag, som altså stadig væk indebærer, og jeg gentager det, fordi det konsekvent bliver fremlagt på anden måde, at kongehuset har nøjagtig det samme til deres forbrug, som de hele tiden har haft.

Jeg har svært ved at se argumenterne imod det. Jeg kan ikke forestille mig, at kongehuset er

imod det. Vi har også kunnet konstatere, at de her konkrete argumenter ikke har været fremme, fordi det næsten er umuligt at gå imod sådan et forslag.

Vi har åbenbart trådt på en eller anden ligetorn, og det er vi ikke kede af, det er vi da sådan set udmærket tilfredse med.

Men jeg vil vende tilbage til det, jeg startede med, da hele den her diskussion begyndte, bl.a. foranlediget af nogle artikler i Politiken. Dengang var statsministerens kommentar, at der ikke var grundlag for at kigge på det. Der var ikke grundlag for at lave nogen ændringer. Det var den umiddelbare kommentar, og alligevel så står vi her i dag nogle måneder efter med nogle ændringer, som i hvert fald på ét område viser, at der tidligere har eksisteret – med alle de oplysninger, vi har foran os i dag, med alle de oplysninger, vi har fået – lovløse tilstande.

Derfor synes jeg, at det er en overvejelse værd, om ikke der er grundlag for at kigge lidt grundigere ikke bare på det her emne, der har været oppe under det her punkt, men på hele det kompleks, der vedrører kongehuset, og det er så det, som vi kan tage op under den efterfølgende forespørgselsdebat.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

I modsætning til min tilkendegivende intention har jeg dog en kort bemærkning.

Uanset at jeg ofte er uenig med hr. Søren Søndergaard, så betragter jeg ham jo som særdeles intelligent, og derfor forbavser hans argumentation her i sidste omgang mig enormt. Han siger, at han vil sikre den samme indtægt, men på en forenklet måde, som skaber frihed for noget arbejde for kongehuset.

Det kan jo ikke være nogen hemmelighed for hr. Søndergaard, at moms er en vis procent af de foretagne indkøb. Hvis vi nu kender kongehusets indkøb for år 2000 f.eks., så kender vi også moms, og så kunne vi altså forhøje udbetalingen med det beløb. Men hvis nu indkøbet bliver x procent større til næste år, i 2001 eller 2002, så skulle vi jo så kende det beløb, det er blevet højere med, for yderligere at udbetale det. Ergo er der ikke sparet en pind. Det er en and. Det er blålus.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

En blå and.